

Somme tider hører vi vores mor græde, fordi hun ikke kan give os mad på bordet, tøj eller ferier. Ja, somme tider har vi ikke engang råd til en busbillet.

Er det virkelig sådan, I vil have at børn i Danmark skal leve? Føler I ingen skam, når I ved, hvordan vi lever? Er det vores skyld, at vores mor er syg og ikke kan arbejde som alle andre? O.k., selv om hun er syg og vi ikke har penge, giver hun os en masse kærlighed. Det er sjældent, at børn og unge bliver hørt, så prøv for en gangs skyld at høre på os unge, medmindre I vil have, at vi skal blive den næste generation af tabere, som I skal forsørge.

Med venlig hilsen, Julie og Samantha.

Det var et brev fra nogle af dem, der er ramt af de her ydelser, og jeg håber, at rette vedkommende lyttede, og jeg håber, at rette vedkommende vil komme op og fortælle, hvad deres svar er til de her to piger.

Kl. 14:04

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Så er det hr. Thomas Adelskov som privatist.

Kl. 14:04

(Privatist)

Thomas Adelskov (S):

Når jeg tager ordet i den her sag, hænger det sammen med, at jeg egentlig synes, det er skammelig, at vi har fået en ny minister på området, en beskæftigelsesminister, som også har fået alle ydelserne lagt ind under sit ministerium, men som ikke i den her sag tager ordet og forklarer Folketinget, hvad hun mener, man skal gøre, og hvordan hun mener, man skal følge op på de ord, som statsministeren tidligere i dag har stået og sagt, nemlig at man skal bekæmpe fattigdom i Danmark.

Jeg synes, det måske endda havde været relevant at tage udgangspunkt i en aktuel sag, for vi kan i dag i Berlingske Tidende læse, at 23.000 udlændinge sidste år ikke har fået de lovmæssige samtaler i jobcentre, fordi jobcentre er overbebyrdede med arbejdsopgaver. Det betyder, at det er 23.000 mennesker, som sammen med mange andre enten er på starthjælp, rammes af kontanthjælpsloftet eller 350-timers reglen, som risikerer helt at miste deres forsørgelsesgrundlag – det, de skal købe sko, jakker, mad og underholde deres familie for – uden at vi fra samfundets side har gjort, hvad vi kunne, for at de kunne komme i arbejde. Fordi jobcentre er så overbebyrdede med arbejdsopgaver, at de ikke har haft tid til og mulighed for at holde de

lovbundne samtaler, så rammes de her stakkels mennesker alligevel af fattigdomsydelser pålagt af den regering, vi har i dag.

Jeg synes, det ville have været passende, hvis vi havde fået beskæftigelsesministeren op at fortælle Folketinget og en undrende befolkning om, hvordan man vil følge op på statsministerens ord om at bekæmpe fattigdom i Danmark. Jeg synes egentlig, det er noget sløvt.

Kl. 14:06

Formanden:

Tak til hr. Thomas Adelskov.

Jeg vil lige sige, at ved andenbehandling og sidste behandling foregår debatten fra Folketingets talerstol. Debatten foregår åbenbart udmærket, men den bør kun finde sted fra Folketingets talerstol. Der er meget støj i salen.

Så er det fru Mette Frederiksen som privatist.

Kl. 14:06

(Privatist)

Mette Frederiksen (S):

Altså, ét er, at den nyudnævnte beskæftigelsesminister ikke ønsker at tage ordet ved debatten i dag. Noget helt andet og mindst lige så interessant er, at den nye socialminister tilsyneladende heller ikke ønsker at tage ordet.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at Danmark nu igen har fået en ny statsminister. Og igen bliver der holdt en tale fyldt med pæne ord fra Folketingets talerstol – ja, man kan måske sige: fyldt med de rigtige ord. Vi hører en ny statsminister, der stiller sig op og taler om behovet for social sammenhængskraft, og så skal vi mindre end en time efter andenbehandle et beslutningsforslag, som lige præcis handler om det tema – et beslutningsforslag, som ikke er fyldt med alle mulige flotte ord og paroler, men som er fyldt med indhold, og som er fyldt med den mulighed, at Folketinget kan ændre på en politisk strategi, der er så fejlslagen, og som er så usympatisk, som de her fattigdomsydelser er udtryk for.

Hvordan kan V, K og O og en ny statsminister bruge danskernes tid på ord som social sammenhængskraft og så efterfølgende ikke engang diskutere forslaget her? Vi beder i første omgang blot om en politisk diskussion. Vil vi i Danmark blive ved med at parkere en stadig større del af den danske befolkning på sociale ydelser, som man ikke kan leve for? Vil vi blive ved, og vil vi fortsætte ad den vej, som har vist sig ikke at være den rigtige vej at betrede? Det var oven i købet på et tidspunkt, hvor det gik godt i Danmark.